

Namaz Eğitimi

Nureddin Yıldız'ın 31.01.2016 tarihli (263.) Hayat Rehberi sohbetidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşlerim,

Altın madenin ne kadar çok iş gören bir kıymet taşıdığını hepimiz biliyoruz. Elinde bir kilo altını olan bir insanın bununla çok iş görebileceğini, iki kilo olsa daha güzel olacağını, elli kilosu olanın da büyük servet sahibi olduğunu biliriz. Herkes bilir.

Bütün insanların ortak 'değer'lerinden birisidir altın. Çocuk bile olsa karşımızdaki insan, "altının değerini biliyor ama onu çok kolay elde ediyor" diye düşünür mü acaba? Altın değerli ise ve bir kilosuyla şu kadar değerli iş yapılır diye düşünüyorsa bir insan; onu pazardan domates alır gibi alabilir mi acaba? Ya da şöyle denebilir mi: Kömür de madendir, altın da madendir; dolayısıyla altınları kömürcüler satmalıdır. İnsan bir kömürcüye gittiğinde altınlarla kömürler yan yana duruyor, kömür alınca eşantiyon olarak bir o kadar da altın hediye ediliyor olabilir mi?

Bunu düşünenin değil ekonomi, saymayı bile bilmediği anlaşılır. Eğer bir kilo altın, beş kamyonun fazla kömür alacak kadar güçlü bir servetse o zaman, altının elde edilmesiyle kömür elde edilmesi arasında fark olacak demektir. Yani bir nesne, değeri kadar zor elde edilir; elde edilmiş kolaylaştıkça değeri de düşecektir.

Domates de ilk çıkıp turfanda olduğunda pahalıdır, kamyonlarla boşaltıldığında ucuz. Çok fazla olursa çiftçi başını dertten kurtarmak için alana para bile verebilir.

Altın güçlü ve onunla yapılacak işler büyük ise altın, pazardan alınır gibi alınmaz demektir. Hatta kiloyla da değil, gramla alınır. Bunu aklımız da böyle söylüyor, hakikat de böyle.

Kardeşlerim,

Namazın bir insan olarak dünyamızda ve ahiretimizde bize kazandıracağı şeyleri kuşbakışı bir değerlendirelim: Kıyamet gününde, namaz kılan-kılmayan insan arasındaki fark nedir diye sorsak bunu herkes bilir ki; namaz kılanla kılmayan arasındaki fark cennetle cehennem arasındaki farktır. Yani çok kısaca namaz, cennet demektir. Namazın tartılacağı terazinin adı cennettir.

Namazla ebedî cennete girmek kolaylaşacak, namazsız için de cennette bulunmak -en azından- gecikecek -eğer namazsızlığına rağmen imanla ölüp Rabbine gidebilirse, zira namazsız için böyle bir garanti yok.

Bugün sizlerle namaz eğitimini konuşacağız. Çocuklarımızın veya sorumluluğumuz altında bulunanların, yarın Allah Teâlâ'nın onlar hakkında bize hesap soracağını bildiğimiz kimselerin namaza alıştırmaları ve Allah'ın razı olacağı şekilde kılabilmeleri için verilecek eğitimin nasıl bir şey olduğunu konuşmak istiyoruz.

Ama "şöyle yaparsanız namazı kolay kıldırabilirsiniz, şu programa uyun; kızınız 20 yaşında namaz kılar" demeyeceğim. Bu programın; yaz aylarında çocuğu camiye göndermek veya yaz tatilinde babaannesinin yanına gönderip üç günde ona namazı öğretip geri gelmesi olmadığını anlatmak istiyorum.

Altınla kömür aynı yerde satılmaz. Kömür kamyonla satılır, altın gramla. Bir kamyon kömür almak için bir maaş yeterli olabilir ama bir kilo altın almak için ömür yetmeyebilir. Altınla kömür ne renklerinde ne hacimlerinde ne değerlerinde ne de kullanımlarında aynı değildir. Kömür de madendir altın da hâlbuki. Ama biri yürek yakar diğeri ev-şehir yakar.

Mesela çocuklarımızın sağ elle yemelerini öğretmemiz de önemli bir konudur; Müslüman olarak çocuklarımız sağ elle yemelidir, biz Müslüman olarak yaşadığımız sürece. Ama sağ elle yemek yemeleriyle seccadede namaz kılmaları aynı şey değildir. Sağ elle yemenin; iki kere “bu çikolatayı sol elle yersen sana bir daha almam” demen hâlinde eğitimi biter. Artık sağ ayağıyla bile yer, yeter ki çikolata al. Fakat namaz eğitimi, bir kilo çikolatayla da bir fabrika çikolatayla da elde edilemeyecek zorluktadır.

Bugün onlarca kitap var; çocuklara namazın nasıl öğretileceğini öğretiyor. Bu kitaplar iyi niyetlerle, ailelere yardım etmek için yazılmış ama aslında anne-babaların Kur’an-ı Kerim’deki bir ayeti anlamalarına yönelik bir kitap yazmak lazım: وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا: “Ailene namazı emret ve sabret.” Ve sabret.

Demek ki ailede “çocuğa ve aile fertlerine namaz talimatı ver, sen de camiye git” demiyor ayet. Namazı emret ve sabır şartelini aç.

Kardeşlerim,

Hepimizde bir zihin jimnastiği yapmak istiyorum. Tefekkür kapasitemizi açmak, bütün anne-bacılarıma ve baba-kardeşlerime asla unutmayacakları bir jimnastiği yapmak istiyorum. Hepimizin onlarca defa duyduğu, meşhur bir hadis-i şerif var. Farklı yollarla Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden rivayet edilmiş, özellikle Ebu Davud’un sahih olarak rivayet ettiği, meşhur hadis. Efendimiz aleyhisselam buyuruyor ki: “Yedi yaşından itibaren çocuklarınıza namazı emredin. On yaşından itibaren de kılmazlarsa onları pataklayın.”

Anneler-babalar, anne adayları ve baba adayları, çocuklarımıza Kur’an ve namaz öğretmekle mükellef olanlar, bir vakıfta-dernekte-camide müminlerin çocuğunu namaza alıştırmaya çalışanlar, buyurun beraber dinleyelim.

Çocuk dövülür mü, nasıl dövülür... bu başka konu. Ama Peygamber’imizin sözü çok açık: Yedi-sekiz-dokuz-on; hâlâ namaz kılmıyor. Yedi yaşından itibaren de namazı emredin, buyuruyor Efendimiz. Ne kadar bekleyin diyor; asgarî üç sene.

Güzel kardeşlerim benim, bir günde kaç vakit namaz var? Beş. Kamerî aylarla konuştuğuna göre Efendimiz, bir yılda 354 gün var. Günde beş defa ve üç yıl; yani $5 \times 354 \times 3 = 5310$. Demek ki bir baba-annenin, çocuğuna namaz kılmıyor diye şamar vurabilmesi için 5310 defa “Namaz kıl yavrum” demesi lazım. Çocuğuna namazı beş bin üç yüz on (5310) defa hatırlatan bir babanın sinirlenme hakkı vardır. Beş bin üç yüz on (5310) defa tatlı diliyle yavrusuna namazı hatırlatan bir annenin, “Lâhavle velâ kuvvete illâ billâh, bu çocuk namaz kılmayacak herhâlde...” demesi gerekiyor.

Peygamber sözü bu. Sallallahu aleyhi ve sellem.

“Peki bu beş bin üç yüz on (5310) sayısını Peygamber kendisi mi saydı?” Estağfirullah! Matematik dersi mi öğretiyor Peygamber! Yedi yaşında başlayın, buyurdu, on yaşında da niye kılmıyor diye merak edebileceğimizi söyledi. Hangi meseleyi o kadar geniş konuşacak vakit buldu ki. Söz anlayan bir ümmete konuştu o.

Peki şimdi biz bir defter tutup “650. söyledim, 656. söyledim, 720’deyim...” diye istatistik mi tutacağız; bu da mecnunluk işareti.

وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا Ve sabret, diyen Allah’ın sözünü yorumluyor Peygamber aleyhisselam. Sen zaten eve haftada iki gün ya geliyor ya gelmiyorsun, çocuk yatmadan önce. Ceketini asarken “Namaz kıldı mı bizimki!” diye sordun, bu da eğitim oldu... Bir de lütfedip pazar günü kahvaltıyı evde yaptığın için “Eee çocuklar artık namaz kılacaksınız tamam mı, biz Müslüman aileyiz, benim dedem hep namaz kılardı, görüyorsunuz ben de kılıyorum...” dedin, öbür hafta da annesine sordun; “kılıyorlar mı?” Kılmıyorlar deyince al tüfeğini gir çocuğun canına; nasıl başlamadınız namaza hâlâ!

Bir bu anlayışı düşün; bir de, 5x354x3’ten sonra konuş, diyen Peygamber aleyhisselamı düşün.

Namaz eğer kömür değilse, gramı cennet demekse namazın; eğitimi de budur. Ben size “çocuklara namaz nasıl öğretilir?” diye ders yapmak için çıkmadım buraya. Bu eğitimin anne-baba-öğretmen-hoca için maliyetini konuşuyorum. Yalnız bir şeye dikkatinizi çekeceğim: Yedi yaşında başlayın, on yaşında köteklersiniz diyen Peygamber aleyhisselam, çocuğun 24 saatini meşgul eden cep telefonu, televizyon, çizgi film, boyama-yağlama gibi şeylerin olmadığı toplumda konuştu bunu. O zamanki çocukların bir anaları bir babaları, bir de arkadaşları vardı; bundan başka bir de hurma ağaçları vardı. Engelsiz.

Bizim evimiz böyle mi, toplumumuz böyle mi?

İki: Bilal-i Habeşî, ezan vakti olmadığı hâlde şakadan bir kere ‘Allahuekber’ diye bağırıyorsa insanlar kuzma-küreği, dükkânı bırakıp mescide giderdi; camiye gitmeyene münafık deniyor zaten. Böyle bir toplum için yedi-on rakamlarını kullanıyor Efendimiz. Senin toplumunda ise anca hacı efendiler gidiyor camiye. Emekli ibadetine dönüşmüş namaz ve sen böyle bir toplumda yaşıyorsun; Peygamber’in yedi-on rakamlarını zikrettiği toplumda ise ‘Allahuekber’ nerdeyse ölüleri bile camiye dolduruyordu. Şimdi ise ‘Allahuekber’, şarkı dinleyenin ses cihazını dahi kapatmaya yetmiyor.

Medine’de Bilal’in ezanı o gün hayatı durduruyordu; şimdi ezan davulu-zurnayı durduramıyor düğündeki. O toplumun standardı, 5310 kere söylersen çocuğun namaz kılacağı şekildeydi. Zaten her şey namaza doğru akıyor. Senedine-çekine güvenilecek kişi bugün kim? Banka teminatı veren. O gün ise mescide gidip gelendi. Hayat bu kadar değişmiş ve arada devasa bir mesafe oluşmuş; çocuklarımızı on yaşında kötekleme değil, ayaklarını öpme hakkımız bile olmamıştır. Hangi dünyada doğurup büyütüyoruz ki çocuklarımızı.

Medine’deki bir çocuk, yedi yaşından on yaşına kadar beş bin defadan fazla namaz kılan tip görmüştür – kız veya erkek. Evlerine misafir geldiğinde gördü ki Bilal’in ezanıyla beraber misafir de gidiyor.

Senin çocuğun ise ramazanda bile; “önce kılalım da mı iftar ederiz yoksa iftarı yiyip mi kılarız” diye tereddütlerin yaşandığını göre göre büyüdü. “Tatlıları yiyelim de sonra kılarız” cümlesi çocuğun yanında kaç defa söylenmiştir? Babasının, amcalarına “Namaz kılacak mısınız?” diye sorduğunu çocuğun sonra nasıl yorumlayacağını düşünüyoruz? Babam Müslüman; öbür Müslüman’a “Namaz kılacak mısınız?” diye soruyor; demek ki kılınmayabiliyor. Şeytanın çocuğa bunun üzerine felsefeler kurdurtacağını düşünemiyorsan eğer, on yaşında değil otuz yaşında bile dokunamazsın çocuğa. Vermediğin şeyi çocuktan nasıl isteyeceksin!

“Biz kıl diye tembih etmiştik geçen hafta...” O ayrı tabii. Sen emrettiysen yasal hakkın zaten! Temyiz mahkemesine ver bari, daha çabuk hallolur.

Çocuklar Allah'ın emaneti, namaz da emridir; Allah'ın emrini Allah'ın emanetine yaptıracağız biz. Bunun için çektiğimiz çile, sıkıntı ve akıttığımız gözyaşı, uykusuzluklarımız birer ibadettir. Kılıydı iki kazancımız olacaktı; kılması için mücadele ettik ama kıldıramadık; bir kazanç yine bizimledir. Lut aleyhisselam da çocuğuna namaz kıldıramadı. Nuh aleyhisselam da oğluna namaz kıldıramadı. İbrahim aleyhisselam da babasına namaz kıldıramadı. Kaybetmediler ama. Çünkü namazsızın önünde pes etmediler.

Değerli kardeşlerim,

Çok basit: 5x354x3 kaç ediyorsa mücadele sayımız odur. Kaldı ki, on yaşında da bunu devam ettirmemiz gerektiğine göre 5x354x4'tür. Kaç ediyorsa o kadar mesai harcamamız lazım.

Şunu anlatmıyorum: Fatiha suresi nasıl ezberletilir, önce abdest lazım, ondan önce de tahareti tarif etmek gerek; onu da anlatmıyorum. Ne anlatıyorum; benim yavrumun seccadesini alıp ben onu uyarmadan sabah namazına kalkması, Allah'ın izni ve keremiyle Bedir'deki cihatla şirkin başını ezmek kadar büyük bir savaştır. Belki Bedir'den de zordur. Çünkü Bedir'e gitmek, sahabinin bireysel sorunuydu. Nefsini yenip gitti, kazandı. Peki, başkasının nefsinin nasıl yeneceksin? Çocuk başkasıdır, sen değilsin. Ben istediğim zaman gözümü açıp kaparım. Sana gözünü nasıl kapattıracağım? Başkası üzerinde tasarruf çok zor.

Çocuğu namaza eğitmekle Ebu Cehil'in boynunu bükmek aynı cihattır. Eğer bu zamanda şeytan becerip, 1400 sene sonra Resûlullah'ın ezanlarını işe yaramaz hâle getirmeyi başardıysa bugünkü Bedir'imiz bizim, aktif ezanlı bir ümmet hâline dönme açısından, camide namaza giden çocuklar yetiştirmektir.

Şu kötü dünya ile, şer güçlerle uğraşırken namazsız evlerin anne-babaları olduğumuzu kıyamet günü yüzümüze vurulduğunda nasıl yorumlayacağız acaba? **Filistin'de Yahudi'nin zulmü altındaki kardeşlerimizin ağlaması bizi tuttuğunda, açlıktan ölen kardeşlerimizle ilgilenme kampanyaları yaptığımızda şeytan da bizim ve ailemizin üzerindeki kampanyasını kazanıyorsa, namazsız ve Rabbiyle bağlantısı kopuk bir neslin anne-babalarıysak biz, mağlubuz kardeşlerim.** Afrika'da bir çocuğun karnını doyurduk, dolayısıyla bizim çocuğumuz namaz kılmasa da olur mu diyeceğiz?

Yine matematiksel bir düşünmeyi teklif ediyorum:

İstanbul'u fethetmeyi Peygamber'imiz sallallahu aleyhi ve sellem aşkla istiyordu. Hepinizin bildiği gibi, İstanbul'u fetheden için övgüler dizdi, "ne güzel adam" dedi. İstanbul'u şu kadar zaman ölümle boğuşarak fethetmek nasip oldu Sultan Mehmet'e, Fatih'e –rahmetullahi aleyh. İstanbul'un surlarını teslim aldığı anda alnında "ne güzel adam" yazıyordu Fatih'in. 29 Mayıs 1453'te.

Kardeşlerim,

Hoca olmaya gerek yok; İslamiyet'i biliyoruz, namazı tanıyoruz, fethi biliyoruz. 29 Mayıs günü Fatih yorgun muydu? Herhâlde yorgundu, elli küsur gündür çadırdıydı zaten! Ölüm üstüne ölüm atlattılar, üzerlerine kaynamış yağlar dökülüyordu. Binlerce mücahidi şehit oldu, gömdüler onları. O gün herhâlde yorgundu!

Bir matematik denklemi kurmanızı rica ediyorum: Bugün üzerinde 3000'den fazla camide 600 senedir ezan okunan ve hilafete merkezlik eden şehri Allah'ın lütfuyla fetheden Fatih ve arkadaşları, ertesi gün için "yorgunuz, sabah namazını kalkınca kılarız" deyip kılmasalardı, kıyamet günü onlara "İstanbul'u

fethettiniz, orada milyarlarca namaz kılındı sizden sonra, o sabah namazı helal olsun size...” denme ihtimali var mıydı? Var mı?

Öyleyse İstanbul’un fethi=bir sabah namazı mıdır? Hayır! Fatih’in şahsı için bir sabah namazı, İstanbul’un fethinden daha ağırdır. Nereden biliyoruz bunu?

Gazveden dönerken Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Bilal’i nöbetçi bırakmışlardı. Bilal de uyuyakalınca sabah namazı kazaya kaldı –yorgunuz kılmayalım diye değil, uyuya kaldı. Diyor ki Bilal: “Güneş kafamı yakmaya başlayınca uyandım.” Demek ki 9-10’dan sonra uyanmış.

Bakın bu nesil, Allah’ın razı olduğu nesildir. Ve Allah için cihattan, küfrün belini bükmekten dönüyorlar. Namaz da kazara kazaya kalmış. Uyanınca Peygamber’imiz ne buyurdu: “Toparlanın, buraya lanet iniyor, buradan gidelim!”

29 Mayıs akşamı alnında “ne güzel adam” yazan Sultan Mehmet Fatih -rahmetullahi aleyh- ertesi gün “çocuklar... sabah namazını sonra kılarız...” deseydi onu fetih bile kurtaramayacaktı kıyamet günü. Edirne’de top döktürüp öküzlere çektirir, Kasımpaşa’ya getirirsin; ama bundan daha ağır olan, çocuğunu sabah namazına alıştırmama mücadelesidir. Hesap var kitap var, aklımız da var elhamdülillah.

Tekrar ediyorum: Çocuk namaza nasıl alıştırılır’ı konuşmuyorum; anne-babalar ve hocaları bu ağır yükün jimnastiğine alıştırmaya çalışıyorum. Annenin-babanın, “Benim çocuğum namaz kılmıyor, nasibi yok namazdan” deme hakkı ne zaman olur, bunu konuşuyorum. Anne-baba, çile insanıdır.

Namaz dinin esası, kâfirlerle aramızdaki en büyük işaret ve en büyük ibadet; namaz için çocuğumuzun üzerinde vereceğimiz eğitim için, bir-iki-dört-on üç yıl-yirmi üç yıl... bu sayıları kullanamayız biz. Bilal’in ezanının hayatı durdurduğu şehirde üç yıldır. Davulların ezandan daha gür ses çıkardığı bir toplumda ise otuz üç yıldır bu. Anne ve babalar bu jimnastiğe hazır olmalıdırlar ve asla anne-baba, başkasına bu sorumluluğu yıkamaz. Bir yere de gönderemezsin. Gönderirsen hem ecir kaybedersin –yani o gönderdiğin kişi işini becerebilirse. Ecir kaybetmek bir kenara, namazını kaybedersin çocuğun.

Değerli mümin kardeşlerim,

Anneler-babalar, annelik-babalık adayları, çocuğumuzun namazıyla ilgili bir istatistik daha yapalım. Tekrar: Burada namaz eğitimi vermiyorum. Namaz eğitimi verecek adamlığın eğitimini veriyorum. Çocuğu doğurmaktan daha zor olan namaz doğumunu anne nasıl yapar; bunu konuşuyorum.

Çocuğu namaza başlattım diyelim. On yaşında baktım ki, kendi kendine abdestini alıyor, namazını kılıyor. Rabbime şükrettim. On beş yaşına geldi, yirmi oldu, yirmi beş oldu, askere gitti, evlendi, doğum yaptı, hamileliğinde bile namazı bırakmadı... elhamdülillah. Ben kazanıyorum. Sebep oldum çünkü. O kırk yaşındayken öldüm. O şimdi seksen yaşında oldu, kırk senedir de ben mezardayım.

Matematik kitaplarını getirin: Benim canım Peygamber’im sallallahu aleyhi ve sellem, bir gün şöyle demiş miydi; “bir iyiliğe sebep olup başlatan, o ibadet yapıldıkça aynı sevabı alır.” Demişti. Bu çocuğa taharet yapmayı, abdest almayı, namaz kılmayı, namazdan sonra ‘ya Rabbi’ demeyi ben öğrettim mi; öğrettim. Üç sene, dört sene çilesini çektim mi, o nazlandııkça yılmadım mı, ağladıkça ben de ağladım mı, onun yüzünden tatile gitmedim mi, onun yüzünden namazsız akrabamı eve sokmadım mı, mücadele ettim mi... Kırk senedir mezardayım, kemiğim kalmadı. Üstüme yol-bina bile yapmışlardır.

Benim yavrum her gün seccadesinin başına beş kere geçtiğinde, benim kefenim bile mezarda çürümüşken günde beş kere namaz kılıyor muyum kılmıyor muyum! Öleli kırk sene olmasına rağmen!

O yavrumun da çocukları oldu. Namazı ben öğrettiğim için ona, onun çocuğuna öğrettiği namaz, beş çocuğu oldu, hepsine öğrettiği namaz... 250 sene sonra benim on beşinci torunum, çocuğuna namazı, ilk tahareti ve abdesti gözyaşlarıyla öğretirken ben anne olarak, o zamana kadar ki belki 600 torunumla birlikte melekler, beni secdeye kapanmış biri olarak Rabbimle buluşturuyor mu buluşturmuyor mu!

Buluşturmuyor diyorsan, Peygamber'in sözünü nereye koyacaksın? Buluşturuyor diyorsan, güzel anne-baba adayı, senin ölümünden 250 sene sonra bile binlerce namazı her gün kılıyormuşsun gibi Allah'ın sana rahmet etmesi için 10 sene kahr çekmeye değer mi değmez mi?

Bizim namaz öğrenmek diye bir derdimiz yok. Çocuk seni kılarken görüyor zaten. Öğrenmek bu kadar. Otuz seneye yakın, camilerin ahır yapıldığı bir dönem oldu bu topraklarda. Namazı unuttu mu insanlar? Namaz zor değildir, namazın eğitimi zordur. Çocuğun nazlanışına, direktmesine dayanabilecek anne-baba olmak zordur. O çocuk kıldıkça, onun çocukları, onların torunları kıldıkça bana mezarımda namaz yağacak; mücadele budur.

Muvaffak olmuş bir namaz eğitimi için ömür versek, sakat kalsak ne olur ki. Buna billahi değer. Çünkü namaz, bedeli cennet olan bir ibadettir. Cennet için ne değmez? Anneliği-babalığı-hocalığı-öğretmenliği-vakıf görevlisi olmayı Musab gibi anladığımız zaman gerçekleşecek bu.

Kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz bize hayal mi vaat ediyor? Bizi fazla mal alalım diye reklamları mı kandırıyor? Anne ve baba, çocuğuna namaz eğitimi başlatırken "çocuk namaz kılacak" diye düşünmekten çok, "Peygamber'im bu müjdesinden dolayı, bu dünya var oldukça benim için namaz kılınsın diye uğraşıyorum" eğitimine başlamalıdır. Bu bakış sabrı büyütür.

Tekrarın tekrarı olsun: Namaz kolaydır. Bize namazı öğretecek olanın sabrı lazım. Rabbim "Namazı emret" dedikten sonra niye sabır şartelini aç, diyor?

Bu arada belli ipuçlarını da unutmamamız lazım kardeşlerim:

Bir: Allah, ihlaslı iş yapan kullarına yardım eder. Riyakâr, Allah'tan başkasını amaç edinerek iş yapanlara Allah'ın yardım vaadi yoktur. Şeytan onları ablukası altında tutar. Ama 'Rabbim' deyince nabızı yükselen, 'Allah' deyince her şeyin tükendiği heyecana sahip insanlar daima Allah'la beraberdir ve onların işi kolay olur.

Onların elinde çocuklar hemen namaz kılar, demiyoruz; Nuh aleyhisselamdan daha sabırlı nasıl olacaksınız? Yıkılmazsın; bunu konuşuyoruz, çökmemiş, pes etmeyen anne-baba-hoca konuşuyoruz. İhlas çok önemli. Propaganda-gösteriş değil. Allah-ben ve çocuk. Bu kadar.

İki: Namaz, Allah'ın emri. Çocuk, Allah'ın kulu. Ben, Allah'ın kuluyum. Yaşadığım zamanı Allah yarattı. Mülk de Allah'ın. Şeytanı da Allah yarattı. Ortada Allah'tan başkası yok.

Öyleyse beni bu büyük cengâverlik mücadelesinin içine koyan da Allah. Peki, Allah bir işte mağlup olur mu? Hâşâ. Bu dünyada kimse namaz kılmayıp secdeye kapanmasa Allah için bir mağlubiyet midir bu? Madem Allah'ın emri diye bu işi yapıyorum; umutsuz kalamam. 'Olmaz' demem bu iş için.

Ben 99 yaşında olayım, namaz kıldırımam gereken kızım da 80 yaşında olsun. İkimizin ömründen de bir saat kalmış olsun, namaz umuduyla yaşarım yine de. O heyecanı kaybettiğin zaman kazanan şeytandır. “Ben sekiz senedir tembih ediyorum...” 950 seneden 8 düşelim, ne kaldı? Senin 942 senen daha var. “Yirmi beş senedir acele ediyorum...” Senin de 925 senen kalmış.

950, Kur’an’da sabır sürecinin sayısıdır. 950 seneden sonra bedduayı basabilirsin, o zaman serbest. Nuh aleyhisselam da öyle yaptı zaten; “ya Rabbi, yeter!” dedi.

Bizim birinci silahımız ihlastır; Allah sana yeter, hiç merak etme. İki: Allah o kadar büyük ki, o kadar kudretli ki ölüyü diriltiyor; benim çocuğum henüz yaşıyor, niye namaz kılmasın? Gündüzü geceye, geceyi gündüze mağlup ettiriyor Allah da şeytanı mağlup ettirip niye benim çocuğum namaza başlamasın? Bu umudu hiç yitiremem! Umutsuzluk suçtur. Bu suçu işlemeyeceksin.

Üç: Çocuk, anne ve babanın ortak sorumluluğudur. “Benim işlerim çok, çocuğu namaza sen alıştı” ne anne ne baba diyebilir.

Dört: Çocuğumuz namaz kılın diye uğraşyoruz ya, bu neye benzer biliyor musunuz; bir Müslüman fabrikada çalışıyor. Niye çalışıyorsun? Çocuklara ekmek alacağım. O ekmeği alacak, ekmek kutsal; ama işi kutsal değil diyebilir misiniz? Ekmeği nasıl alacak? İş önemli olacak ki ekmeği alabilsin.

Çocuğumuzun namaz kılmasıdır hedefimiz; ama o namaz kılınca kadar ben de helanın kapısında bekliyorum, taharet öğreteceğim diye ve o da inadına geç çıkıyor. Bekletiyor beni helanın kapısında, normalde bir dakikada çıkardı ama on dakikadır çıkmıyor. “Bekle anne, daha olmadı” diyor. Bekleyeceğim! Ben onu helada beklemiyorum, Rabbimin cennetinin kapısında bekler gibi bekleyeceğim! Beni helanın kapısında bekletsin, yeter ki on beş sene sonra bir kere sabah namazına kalksın.

Biz karşılığını Rabbimizden alacağımız bir iş yapıyoruz. İleride İslam devleti kurulur da çocuğu namaz kılanlara daha fazla emekli maaşı verilir diye mi yapıyoruz bu işi? Bir masal peşinde miyiz biz?

Kardeşlerim,

Birkaç noktayı da ikaz için özellikle zikretmem gerekiyor:

İnsan, toplum ürünüdür. Kör taklit hastalığıdır; çocukta da büyükte de. Hava soğuk olmasa bile herkes paltosuyla dışarı çıkarsa gömleğiyle çıkamaz insan. “Yahu deli mi bu adam” dedirtmez. Topluma uymak diye bir hastalığımız var bizim, insan olmamızdan kaynaklı. Böyle de olmalı zaten. Olmasa annemiz bardakla su içmeyi öğretemezdi bize. Birbirimizi taklit ediyoruz.

Yavrularımızın bu dönemde başlarına gelmiş en büyük bela, çevresiz kalmalarıdır. Allah, Kur’an, namaz, ahiret, cennet kelimelerini arkadaşlarından duyamıyorlar. Büyüklerinden duyuyorlar sadece – duyuyorlarsa eğer. Kendisinden kırk yaş büyük biri ona “namaz kıl” diyor. Bu çocuğa etki edebilir şüphesiz. Ama on yaşındaki bir çocuğa okuldaki arkadaşı, “Ben dedemle camiye gittim bu sabah, ne güzeldi” desin, öbür gün bu da namaza kalkar. Herkes emsalinden etkilenir.

Bunun için; şu blokta daire ucuzmuş diye ev almayacaksın. Bu apartmanda 20 aile var, 7’si namaz kılıyormuş ve çocuklarına namaz eğitimi veriyorlarmış ise o daireye on kat da olsa fazla para verip oraya taşınacaksın. Çocuğun namaza alıştıktan sonra gerek kalmadığı için başka yere gidebilirsin. Ekonomik düşün; namaz ekonomisiyle ama! Hesap yaptık ya hani, 250 sene sonra da devam edecek yatırım diye...

Çocuklarımıza komşu çocuğu bulmak hoca bulmaktan önemlidir. Üç komşu anlaşalım; bir gün sen camiye giderken bizim kapıya vuracaksın, “ben çocukla camiye gidiyorum sen geliyor musun” diyeceksin, dönerken de bakkala uğratacaksın. Bir hafta sonra bu numarayı ben yapacağım, öbür hafta üçüncü komşu yapacak... Kolektif namaz eğitimi vermiş olacağız. Böylece aileler daha güçlü hissederler kendilerini ve çocuklara eğitimi de güçlü veririz. Bunun için gerekiyorsa mahalleden de taşınabiliriz, şehrimizi değiştirebiliriz, hicret ederiz... bu dünyadan da gideriz gerekiyorsa.

Namaz için değer.

Kardeşlerim,

Kendi şahsî tecrübem ve vakıf çalışmalarımızda da gördüğümüz bir şeyi söyleyeyim: On çocuğun, bir gezi-piknik-kamp diye, yaşadıkları şehrin dışında doğal bir ortama götürülmeleri ve onlara yakın yaştaki bir abiyle üç gün orada tutulup cemaatle namaz kılmaları, üç ay camiye götürmekten güçlüdür. Doğal ortamlarda çocukların algılamaları daha yüksek oluyor. Bunu da anne-babalara dinlenme malzemesi olarak tavsiye ediyorum.

Bir de eğer çocukları namaza alıştırırsanız, işe uykuyla başlamalısınız. Uyku düzeni olmayan bir çocuğa namaz kıldırmak çok zordur. Mesela yedi yaşında namaz kılacak çocuğumuz; bunun için planlama mı yapıyoruz, çok güzel. Altı yaşındayken o, yatsıdan sonra yatılan bir saat alıştırmasına başlayacağız. Namaz kılmasalar bile sabah namazı vaktinde kalkmaya başlayacaksınız. Çünkü namazın en sinsi düşmanı yataktır. Yatağını terk edemeyen çocuk, yatsı ve sabah konusunda yoktur.

Geriye üç vakit kalıyor, birinde de okula gidecek zaten. Öbüründe ödev derken... geriye ne kalıyor bilmiyorum.

Uyku disiplini olmayan bir evde zaten büyükler de namaz kılamaz. Güneş endekli bir hayat yaşamamız lazım. En azından tavuklar kadar ciddi olmalıyız. Ve; çocuğumuzu grip olmuş birinden uzak tuttuğumuz gibi namaz ciddiyeti olmayan aile çocuğuyla da bağlantısını keseceğiz. Namaz deyince cenneti hatırlamayanlar evimize misafir gelmeyebilirler; hiçbir sakıncası yok. Hiç hem de. “Ama akrabalık bağlarımız koparsa?” Allah’la bağımızın kopması kadar önemli değil ya, koparsa kopsun.

Çocuğumun namazına mal olacak, laçkalaştıracak bir ilişki cehennem ilişkisidir.

Bilhassa anneler için hatırlatıyorum; -hatırlayalım- kaç defa namaz seansı yapacaktık; 5310! Bir kadın aynı şeyi bu kadar söylese delirir. Beş bin üç yüz on defa “namaz kıl yoksa cehenneme girersin” diye bir cümleyi çocuk duysa çoktan çıldırır zaten. Kılacaksa da kılmayacaktır artık. Zaten beş bin üç yüz on defa bir tatlı yesen o tatlı da sempatik değildir artık.

Allah dünyayı sevelim diye yaz-kış-bahar... sürekli karıştırıyor. Hep yaz olsa ekvatordaki gibi, burada yaşanmaz deyip terk ederdik. Kutuplardaki gibi. Hayat renkli yaşıyorsa namazı da hayat gibi renkli hâle getirmek lazım.

Mesela anne; beş bin üç yüz on defa ikaz yapacak. Ama bunlardan en fazla yüz defasını “yavrum, namaz kılmazsan Müslüman olamazsın” şeklinde söylemeli. 101.’de taktiği değiştirmeli. Mesela demeli ki: “Ben namaz kılmam Allah beni cennete koymazdı, kılıyorum da cennete gireceğim.” Çünkü çocuk, hele zeki çocuk, nefret eder namazdan öbür türlü: “Bu ne ya! Cehennem cehennem... daha kılmadan hayat cehennem oldu bize zaten!”

Bir slogan 5310 defa tekrar edilmez. Bu sayıyı anne-baba bölüşünler artık. 250-300 de dedeye mi verirler... Taktik üretmek zorundayız. Çok zeki çocuğa namazı emretmekle zor anlayan çocuğa emretmek de aynı değil. Yeri gelecek, çocuğa sadece abdesti hatırlatacağız. Ama çocuk vardır, abdestini alır gelir, ona da namazı söyleriz. Çocuğun zekâsına ve anlayışına dikkat edeceğiz.

Elbette namaz için de teravihten başlama çocuğa! Her rekâta üç sayfa zammı sure okuyan hoca efendiye de götürme. Namazı tiyatro için kılan hocanın arkasına da gitme. Cenazeden başlama alıştırmaya. Bir gün güzel camiye götür, öbür gün köy camisine...

Sizinle bir hatıramı paylaşayım. Bundan birkaç yıl önce, tamamı üniversite okuyan bir grup genç kardeşime, namaz kılıyor musunuz, diye sormuştum. İçlerinden 20 kadarı, kılmadıklarını söylemişlerdi. Diğerlerini çıkarıp onlarla özelde biraz görüşmüştüm. "Anneniz-babanız namaz kılıyor mu?" diye sordum. Çok enteresan; tamamının da anne-babası namaz kılıyormuş.

Niye namaz kılmadıklarını sordum, size anne-babanız namazı emretmedi mi? İçlerinden 16-17 kadarı, anne ya da babasının namazdan dolayı onu vahşice dövdüğünü ve bu yüzden namaza soğuduğunu, hâlâ da kılamadığını söylemişlerdi. Bu çocuklar yirmili yaşlarındaydı. O kaba sözler, çirkin tavırlar, gereksiz sopalar, abisinin önünde eşek sudan gelinceye kadar atılan dayaklar... ne Peygamber emridir ne babalıktır ne insanlıktır.

Ablasının önünde, 14 yaşında bir çocuk ölesiye dayak yedikten sonra niye namaz kılınsın ki? Zina işleyene uygulanmış bir cezayı çocuğa uygular mı Müslüman. Çocuk bizim emanetimiz. Ben de Allah'ınım. Ve ben 250 sene sonra mezardayken, adım sanım kütüklerden bile silinmişken benim için namaz yağıcak mezarıma diye beklerken... ben öldüm ve benim yüzümden namazı terk etmiş bir çocuğun hesabı da bana geliyor bu sefer... gerçekçi düşünmek zorundayız.

Bir de zamanımızda psikiyatrik hastalıkların yaygınlaştığı bir çağda yaşıyoruz. 14 yaşında çocukların psikiyatrik tedavi görme durumları da oluyor, anne-babalar bunu geç anlıyorlar. Hiperaktif-normal aktif; bir isim bulup rahat ediyorlar. Özellikle psikolog kontrolünde olması gereken çocuklar ve namaz kelimesi, risklidir. Bu durumda da namaz kılan bir psikologdan destek alarak çocuğu namaza alıştırmak lazım. Gerekliyorsa süre üç yıl değil, altı yıla da çıkar.

Çünkü psikolojik rahatsızlığı olan çocuk özürlü demektir. Küçük çapta da olsa özürdür. Şeytanın namazı bahane ederek onu hayattan bile soğutabileceğini unutmamız gerekiyor. Çünkü namaz büyük. Çünkü namaz altın-elmas bile değildir. Namaz; Allah, sırat, cennet demektir.

Bir vakit namaz uğruna hepimiz feda olsak değmez mi?

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.